

[Steenholdt]

givet og fortsat giver meget alvorlige problemer for det grønlandske samfund.

Det er min opfattelse, at spørgsmålet om hjemmestyrets overtagelse af denne opgave og dens konsekvenser bør drøftes meget grundigt mellem danske og grønlandske myndigheder, før tidspunktet for overgangen fastlåses.

Det er selvfølgelig rigtigt som anført i motiverne, at det må blive hjemmestyrets egen sag, hvor højt man vil prioritere boligområdet. Men ser man på hjemmestyrets nuværende økonomi, forekommer det mig vanskeligt at forestille sig, hvilke opgaver der må stå tilbage for forøgelse og forbedring af boligstandarden i Grønland.

Jeg mener ikke, det er forsvarligt teknisk og ikke mindst økonomisk at lade hjemmestyret overtage denne opgave allerede om et par måneder, og jeg må forbeholde mig at fremføre detaljer og indvendinger ved lovforslagets behandling i udvalget. Jeg har set, hvad der foregår, og det er derfor, jeg benytter dette tidspunkt til at sige det. Jeg er meget bekymret for, hvordan denne tanke kan realiseres.

Grønlandsministeren har fået adskillige alvorlige spørgsmål af mig om isoleringsmaterialet asbests anvendelse i det grønlandske boligbyggeri. Jeg får stadig væk ikke tilfredsstillende svar. Undersøgelserne foregår, overtagelsen skal ske om to måneder. Anvendelse af dette sundhedsfarlige stof er i Danmark stoppet, og der er udsigt til, at det skal fjernes med meget store omkostninger.

Hr. minister, hvad med Grønland? Asbest anvendes fortsat som isoleringsmateriale i såvel offentlige som private bygninger og fartøjer i Grønland. Endnu en gang vil jeg henstille til Grønlandsministeren, at han snarest tager spørgsmålet op med det grønlandske hjemmestyre og finder frem til økonomiske løsninger eller aftaler inden nytår 1987. Ellers begynder skænderierne igen om, hvem der skal betale, hvem der har forsømt noget, hvem der ikke vil betale, hvem der skal sælge den gamle rønne. De kommer nok igen, hvis ikke man klarer dette spørgsmål.

Vedrørende lovforslag nr. L 26 om el, vand m.m. gælder de samme betragtninger.

Jeg mener således, at det er for tidligt at overføre opgaverne til hjemmestyret allerede nu, selv om jeg betragter boligområdet som mere alvorligt end el, vand m.m. Selv om

man kan henvise til, hvad Landstinget har vedtaget, skal man også tænke på, hvad udfaldet af forhandlingerne her i dag kan blive.

Vedrørende lovforslag nr. L 28, forslag til lov om ændring af lov om tilskud til Grønlands hjemmestyre og de grønlandske kommuner, kan jeg på det foreliggende grundlag anbefale vedtagelse af loven. Jeg må ganske vist indrømme, at regeringens stramme økonomiske politik er gået stærkt ud over Grønland, hvor store samfundsproblemer, hvis løsning trænger sig på, nok fortjente noget større opmærksomhed også fra de bevilgende myndigheders side. Imidlertid må jeg i princippet fastholde den holdning, at Grønland loyalt må dele de vilkår, som gælder for Danmark som helhed.

Det er derfor, jeg anbefaler loven, selv om jeg kan se, at det bliver vanskeligt at opretholde levestandarden i Grønland i de kommende år.

Grønlandsministeren har jo lovet at give mig mere dybtgående besvarelser af mine forskellige spørgsmål i forbindelse med åbningsdebatten. Selv om nogle af dem ikke helt passer til disse lovforslag, synes jeg, at ministeren må opfylde sine løfter til mig.

Mine spørgsmål var: hvornår kan vi forvente at der bliver normale tilstande på Dronning Ingrid's Hospital i Nuuk? Hvornår indstilles deportationen af de grønlandske patienter, som ellers kunne behandles i Grønland?

Der er også et andet spørgsmål, jeg har stillet til Grønlandsministeren. Vedrørende bombeflyets nedstyrning ved Thule spørger jeg: vil ministeren, udenrigsministeren og indenrigsministeren gøre deres yderste for, at sagen bliver undersøgt så grundigt som overhovedet muligt? Der er sandsynligvis flere grønlændere, som er blevet stråleramt, og de har aldrig gået til de nødvendige konstante undersøgelser. Det er meget pinligt for mig, at jeg er nødt til at bruge så hårdt et udtryk og må spørge Grønlandsministeren på den måde: har man løjet for os for 18 år siden? Har man givet os beroligende, falske oplysninger? Vil man gøre det igen næste gang, hvis der igen sker en lignende ulykke i grønlandske farvande eller i Grønland? Det er det spørgsmål, jeg gerne vil stille til Grønlandsministeren.

I dag har vi ingen måleinstrumenter for radioaktivitet. Vi lever i frygt efter ulykken i